

men virkelig saa snart som mulig at betræde en Vej, der kan føre til den berettigede Selvstændighed. Jeg vilde derfor i alt Fald ogsaa langt foretrække, dersom det senere maatte vise sig, at der var en eller anden vigtig Foranstaltning, som Sslænderne ikke kunde faae gennemført ved deres egne Kræfter, og med Hensyn til hvilken de kom til os med en Begjæring om midlertidig Hjælp, at vi da, saafremt vi uden Letfindighed kunde være runderhaandede, ved særlig Lov bevilgede det Fornødne dertil. Derom foreligger der dog imidlertid jo Intet nu. Som Svar paa det Spørgsmaal, hvad Sslænderne nu kunde kræve af os, vil jeg derimod sige, at, naar vi holde dem frie for mangfoldige Udgifter, naar vi derhos lønne en Overbestyrelse for dem paa Ssland selv, og naar vi endelig give en Sum, der er fuldt saa stor som den, der tidligere er bleven givet i Tilskud, saa maa dette være tilstrækkeligt til, at de kunne begynde en egen Huusholdning. Jeg nævnte før, at der tidligere var medgaaet i Gjennemsnit et Tilskud af 17,000 Rd. aarlig, naturligviis fræregnet Pensionerne. Jeg skal endnu her tilføie, at Tilskudet efter Statsregnskabet for 1866—67 har været 21,427 Rd., nemlig Forffjellen mellem 70,512 og 49,085 Rd., og at det efter det sidste Statsregnskab, nemlig det for 1867—68, ganske vist er voret til 40,926 Rd., nemlig Forffjellen mellem 84,260 og 43,334 Rd., men at denne Tilskudets Tiltagen væsentlig har sin Grund i, at det paagjældende Aar var et Aar, hvori der blev holdt Althing, hvilket medfører en stor Forffjel i Udgifter, hvilket imidlertid senere repareres over Ssland paa to Aar.

Jeg skal endnu kun gjentage, at vi efter min Mening ikke kunne opgive de statsvællige Gauteleer, uden hvilke Sagen vil gaae en meget uftikker Fremtid imøde, og at vi meget vel ville kunne bære det Ansvar, der vil kunne komme til at paahvile os ligeoverfor vore islandske Brødre, naar vi Intet fordre af dem og derhos for en lang Arrække give dem et Tilskud, der, som jeg tidligere har bemærket, endog blot for den første Mennefsaalder uden Hensyn til Renter vil udgjøre 1,035,000 Rd.

Søren Pedersen: Der synes at herffe en almindelig Samstemning i Thinget, saavel som imellem Thinget og Regjeringen, om Opfattelsen af det statsvællige Forhold, og denne deler jeg tilfulde; men derimod synes der at være en ikke saa ringe Forffjel imellem Regjeringens og Udvalgets Opfattelse, forsaavidt angaaer Betimeligheden af, at disse statsvællige Bestemmelser nu fremtræde i Lovsform. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke efter det Foredrag, vi sidst have hørt af den ærede Ordfører, har kunnet føle mig overbevist om Nødvendigheden af absolut nu at slaae dem fast; jeg kan ikke indsee, at det vilde medføre nogen Bannfællighed eller Fare at udsætte den endelige forfatningsmæssige Fastsættelse af de statsvællige Forhold, indtil den finantsielle Ordning træder i Kraft. Det synes at være erkjendt, selv fra Udvalgets Side, at Regjeringens, og da navnlig den høitærede Justitsministers Stilling er vanskelig, at han navnlig har faaet en Arv fra sine Forgængere, som gjør hans Stilling mindre behagelig, ligesom ogsaa Forholdets Natur i og for sig indeholder mange Bannfælligheder, som vi herfra ikke let kunne vurdere. Naar nu dette er erkjendt, saa forekommer det mig, at det var et Spørgsmaal, man kunde tage under Overveielse, hvorvidt der ikke kunde være Anledning til at renoncere paa at fastslaae disse statsvællige Bestemmelser nu, imod at man forbeholdt sig fuldstændig frie Hænder, naar engang det Tidspunkt forelaa, da den finantsielle Ordning skulde træde i Kraft. Hvis man kom overeens om denne Tanke, saa var der jo egentlig kun tilbage at blive enig om Størrelsen af det Tilskud, der skulde ydes. I saa Henseende er jeg fuldkommen enig med det høitærede Udvalg i, at den Sum, som det har foreslaaet at skulle være fast, ikke bør være større, og det navnlig af den samme Grund, som er bleven anført af den høitærede 2den Landssthingsmand for 1ste Kreds (Krieger); i saa Henseende finder jeg ikke, at der er Anledning til at gaae videre, men derimod forekommer det mig, at det kan være Dvivel underkastet, om man ikke, naar man virkelig vil vise sig ædelmodig ligeoverfor Sslænderne, kunde